

Темний ліс

КУПИТИ

Людство спостигла рукотворна криза першого контакту з позаземною цивілізацією, спровокувавши масову зневіру, занепадництво і ескалацію багатьох застарілих конфліктів. Щоб віднайти вихід із глухого кута, доведеться зазирнути вглиб Усесвіту і зрозуміти Істину, а для цього, хай як дивно, зазирнути вглибину себе самих. Чи впорається людство з викликами новітнього часу, чи все ж перетвориться на ще одну статистичну одиницю в історії Всесвіту, що триває вже мільярди років?

ТЕМНИЙ

ЛЮ ЦИСІНЬ

ПАМ'ЯТЬ
ПРО МИНУЛЕ ЗЕМЛІ

С

П

**ПЕРЕЛІК ГОЛОВНИХ ДІЙОВИХ ОСІБ
І ОРГАНІЗАЦІЙ**

Згідно з правилами написання повного китайського імені спочатку зазначено прізвище, а потім — власне ім'я.

	Організації
ОЗТ (Організація Земля — Трисолярис)	Організація, створена Є Веньцзе і Майком Евансом із метою допомоги трисоляріанам у завоюванні Землі
РОЗ (Рада оборони Землі)	Організація, створена при ООН для протидії трисоляріанському вторгненню і координації проекту «Обернені до стіни»
ОКФ (Об'єднаний конгрес флотів)	Організація, створена для координації дій трьох космічних флотів людства

Дійові особи:

Відомі з першої частини трилогії

Є Веньцзе (叶文洁, Yè Wénjié)	Вчена-астрофізик, чия дії призвели до виникнення Трисоляріанської кризи
Майк Еванс	Спадкоємець нафтової імперії, з певного часу — головний ідеолог і фактичний керівник ОЗТ
Чан Вейси (常伟思, Cháng Wěisi)	Генерал-майор Народно-визвольної армії Китаю, в подальшому — Командувач Космічними силами Китаю

ПЕРЕЛІК ГОЛОВНИХ ДІЙОВИХ ОСІБ І ОРГАНІЗАЦІЙ

Ши Цян (史强, Shǐ Qiáng)	Прізвисько — Да Ши. Колишній детектив поліції, тепер — співробітник Відділу безпеки РОЗ
Дін Ї (丁仪, Dīng Yí)	Фізик-теоретик
Частина 1	
Ло Цзі (罗辑, Luō Jí)	Астроном, один зі співзасновників Космічної соціології
У Юе (吴岳, Wú Yuè)	Капітан корабля ВМФ Китаю
Чжан Бейхай (章北海, Zhāng Běihǎi)	Комісар із політичних справ ВМФ Китаю, потім — офіцер космічних сил
Чжан Юаньчао (张援朝, Zhāng Yuánchāo)	Робітник хімічного заводу в Пекіні, який нещодавно вийшов на пенсію
Ян Цзіньвень (杨晋文, Yáng Jìnwén)	Учитель середньої школи в Пекіні, пенсіонер
Мяо Фуцюань (苗福全, Miáo Fúquán)	Власник декількох вугільних шахт у провінції Шаньсі, сусід Чжана і Яна
Ши Сяомін (史晓明, Shǐ Xiǎomíng)	Син Ши Цяна
Чжуан Янь (庄颜, Zhuāng Yán)	Випускниця Центральної академії образотворчого мистецтва
Джордж Фіпрой	Генерал армії США; координатор РОЗ та військовий експерт проекту «Габбл II»

ПЕРЕЛІК ГОЛОВНИХ ДІЙОВИХ ОСІБ І ОРГАНІЗАЦІЙ

Альберт Рінгер	Астроном проекту «Габбл II»
Пані Заїр	Генеральний секретар ООН
Містер Кент	Співробітник ООН, відповідальний за зв'язок із РОЗ
Фредерік Тейлор	Колишній міністр оборони США
Мануель Рей Діас	Колишній Президент Венесуели
Білл Гайнс	Англієць, учений-нейрофізіолог, колишній Президент ЄС
Кейко Ямасуті	Учена-нейрофізіолог, дружина Білла Гайнса
Містер Гаранін	Змінний Голова РОЗ

Частина 3

Бен Джонатан	Спеціальний уповноважений ОКФ
Дунфан Яньсюй (东方延绪, Dōngfāng Yǎnxù)	Капітан «Природного добору»
майор Сіцзи (西子, Xīzǐ)	Наукова співробітниця «Кванта»

Пролог

Бура мураха вже геть забула, що тут колись була її домівка. Відтоді минуло мізерно мало часу й для Землі, знову оповитої сутінками, й для зір, які щойно засяяли в нічному небі. Проте для неї це — майже вічність. Того дня, якого мураха вже й не пам'ятає, її світ полетів шкереберть. Земля з-під ніг рвонулася вгору, залишаючи на поверхні широку заглибину, та лише для того, щоби перевернутися в повітрі й укластися в ту саму вирву. Хоча ні: в кутку цієї заглибини ще випнулося чорне узвишшя. Подібні перетворення відбувалися довкола, скільки сягав зір. Ґрунт злітав у повітря й падав униз. Заглибини, вибої, улоговини з'являлися й зникали то тут, то там, позначені чорними піками, ніби монументами, зведеними на спомин кожної з цих катастроф. І бура мураха з кількома сотнями своїх родичів, яким також поталанило вижити, прихопивши королеву, рушили в напрямку призахідного Сонця, щоб заснувати нову імперію. Це повернення в свої давні краї було всього-на-всього випадковістю, частиною маршруту в пошуках їжі.

Мураха наблизилася до підніжжя самотнього пагорба, торуючи собі шлях колінчастими вусиками. З'ясувавши, що його поверхнею — твердою і гладенькою — все-таки можна зійти нагору, мураха рушила вперед, не маючи на меті нічого конкретного, лише підкоряючись випадковим турбулентним завихренням у примітивно влаштованій нервовій системі. Подразників для цього також не бракувало: кожні листочок і стеблина, кожна крапля роси на них, кожні хмарина в небі й зоря над нею. Жоден окремий подразник не пояснював

імпульсу, проте їх було так багато, що навіть ці хаотичні поштовхи всі разом слугували певній меті, яка могла мати сенс.

Мураха відчувала вібрації земної поверхні, а вони щораз посилювалися, а це свідчило: щось величезне прямує саме в її бік, і воно близько. Проте мураха не зважала ні на що поза межами її відчуттів, тож і далі торувала свій шлях угору. У правому куті, з якого земля здибилася пагорком, павук сплів павутиння. Цей подразник мураха дуже добре знала. Вона обережно оминула шовкові тенета, посеред яких засів павук, сторожко вловлюючи її найслабший порух. Обидві істоти чудово знали про існування одна одної, за сотні мільйонів років співжиття взаємно вивчили чужі звички, проте спілкування так і не налагодили.

Вібрації землі сягнули найвищої амплітуди й раптом припинилися. Щось величезне зупинилося перед пагорбом; воно виявилось куди вищим за вершину, яка вже затуляла мурасі півнеба. Що воно таке, мураха знати не могла. Проте воно точно було живим, періодично з'являлося в цій місцевості й долучалося до створення усіх цих каньйонів, перевертання ґрунту й зростання чорних шпилів.

Бура мураха й далі сходила вгору, знаючи, що присутність цієї істоти загалом не загрожує подальшому існуванню навколишнього світу. Звичайно, бувають і винятки. Скидалося на те, що це виключення з правил — саме для павука, який залишився внизу. Істота вочевидь вгледіла павутиння між землею та узвишшям, і змахнула кінцівкою із затиснутими в ній кількома квітками, змітаючи павука разом із його тенетами

в бур'яни обіч пагорка. Далі вона обережно поклала квіти перед узвишшям.

Цієї миті почалася інша вібрація, дуже слабка, проте вона потроху наростала. Бура мураха знала, що це інша істота того самого виду прямує до узвишшя. Тепер мураха, долаючи шлях до вершини шпиля, наткнулася на довгу западину з грубішою текстурою, що мала інший, сірувато-білий, колір. Вона рушила далі саме цією канавкою, бо простіше було сходити вгору її шорсткою поверхнею. Кінці канавки перетиналися короткими відгалуженнями: нижня — перпендикулярною, а верхня — під кутом. Коли бура мураха знову видерлася на гладеньку поверхню чорної скелі, то, в її уяві виник повний вигляд цієї канавки:

«1».

Раптом істота перед узвишшям стала нижчою на половину, приблизно зрівнявшись із висотою скелі. Мабуть, вона присіла навпочіпки, відкривши мурасі клапоть темно-синього неба, на якому вже почали висіватися зорі. Погляд істоти був прикутий до вершечка шпиля, й бура мураха завмерла: чи варто потрапляти їй на очі? Трохи повагавшись, комаха змінила напрямок і рушила далі паралельно землі, тож втрапила в іншу заглибину, яка викликала приємні відчуття. Шорстка ввігнута поверхня канавки ще більше спростила сходження, та кольором нагадувала яйця навколо королеви. Мураха негайно рушила канавкою донизу, але незабаром виявила, що форма цієї заглибини складніша за попередню: з-під округлої частини тягнувся кривий рівчак. Його вигин скидався на шлях додому:

ніби тебе веде звививста «стежина пахощів». В уяві мурахи вималювався загальний вигляд і цієї западини:

«9».

Цієї миті істота, що схилилася перед узвишшям, видала низку звуків далеко за межами сприйняття бурої мурахи: «Життя саме по собі чудове. Якщо ти не розумієш цієї простої максими, чи зможеш досягнути щось значно глибинніше?» У істоти вирвався звук, подібний до пориву вітру, що котиться густою травою, — зітхання — а далі вона випросталася.

Бура мураха рушила далі своїм шляхом паралельно землі й незабаром втрапила у третю заглибину, яка повертала майже під прямим кутом:

«7».

Мурасі не подобалася така форма. Різкий несподіваний поворот зазвичай віщує небезпеку або бійку.

Голос першої істоти притлумив відчуття посилених вібрацій, і лише тепер бура мураха відчула, що й друга жива істота наблизилася до узвишшя, тож перша підвелася, аби зустріти другу. Друга виявилася тоншою і коротшою, її біле волосся розвівалося на тлі бездонного темно-синього неба й від цього зір там неначе більшало.

— Докторе Є, ви... Ви тут?

— Ти... Сяо Ло?

— Я — Ло Цзі. Я вчився з Ян Дун у старшій школі, в одному класі. Чому ви тут?

— Тепер я дуже добре знаю це місце. Зручно діставатися автобусом. Останнім часом я часто тут гуляю.

— Прийміть мої співчуття, докторе Є.

— Це все вже в минулому...

Бура мураха залишилася на самоті й уже хотіла рушати вгору, проте виявила попереду ще одну заглибину, такої самої форми, як та, заокруглена, яку вона перетнула перш ніж опинитися у заглибині з гострим кутом. Тож мураха поповзла нею, бо вона здалася зручнішою за гострі попередні. Цю зручність вона відчула, щойно заповзла до заглибини у формі «9». Примітивне відчуття цілковитого щастя. Проте ці два елементарні відчуття в комахи не мають шансів на еволюцію. Вони такі самі, як і сто мільйонів років тому, й залишаться незмінними навіть сто мільйонів років потому.

— Сяо Ло, Дун Дун часто згадувала тебе... Вона казала, що ти... займаєшся астрономією?

— То було раніше. Тепер я викладаю соціологію у коледжі, саме там, де ви працювали. Проте ви вже вийшли на пенсію, коли я почав викладати.

— Соціологію? То значний крок убік.

— Так, Ян Дун завжди казала, що мені бракує концентрації.

— І недарма вона казала, що ти дуже розумний.

— Трохи маю смальцю в голові, але до вашої доньки мені далеченько. Я завжди відчував, що астрономія для мене — щось на кшталт моноліту, й просвердлити отвір у потрібному місці майже неможливо. А соціологія — як дерев'яна дошка: завжди є слабкі місця. Головне — знайти правильне поєднання.

Бура мураха побігла далі, маючи на меті знову натрапити на вподобану «9». Натомість перед нею виникла пряма лінія, паралельна поверхні землі, неначе перевернута перша фігура

«1»; проте у неї не було канавок на кінцях, тобто це була звичайна риска:

«-».

— Не треба так говорити. Це звичайне людське життя. Не кожен може бути як Дун Дун.

— У мене справді немає амбіцій щодо цього. Пливу собі за течією.

— Тоді я маю для тебе пропозицію: ти міг би займатися космічною соціологією?

— Космічною соціологією?

— Це умовна назва. Уявімо, що у Всесвіті є безліч цивілізацій. Їх число корелюється з кількістю виявлених зір. Всі цивілізації разом складають загальне космічне суспільство. Тобто космічна соціологія вивчатиме форми, різновиди життя у цьому величезному суспільстві, розкиданому неосяжним Всесвітом.

Бура мураха прямувала своїм шляхом по горизонтальній лінії, сподіваючись вибратися із заглибини-риски та віднайти улюблену «9», проте натрапила на «2». Частина шляху в цій заглибині виявилася приємною, але в кінці знову чекав поворот під гострим кутом, як і в попередній «7», а це могло означати непевне майбутнє. Та бура мураха й далі вперто торувала собі шлях. Наступна заглибина замикалась у «0». Нагадувала улюблену «9», проте це була пастка. Життя має бути спокійним, але потребує руху в певному напрямку: не завжди добре повернутися до початку. І бурій мурасі це було відомо. Хоча попереду на неї чекали ще дві заглибини, мураха втратила до них інтерес і повернула вгору.

— Мабуть... Але наша цивілізація — на сьогодні єдина, про існування якої нам відомо.

— Саме тому досі ніхто не займався цими питаннями серйозно й не підходив до них з наукової точки зору. Саме тому ти маєш певні шанси.

— Чудово, професоре Є! Продовжуйте.

— Отже, я вважаю, що ми можемо поєднати дві твої чесноти. Космічна соціологія має значно чіткішу математичну структуру, ніж людська.

— Чому ви так вважаєте?

Є Веньцзе вказала на небо. Смужка світла у його західній частині пламеніла ще досить яскраво. Кілька зір, що вигулькнули на небі, перелічити було не складно, так само, як і пригадати, що зовсім недавно ще не світилося жодної зорі: синя безкрая пустка, очі без зіниць, мов у мармурової статуї. Хоча й тепер зір було небагато, гігантські сліпі очі вже стали зрячими. Пустка ожила. Всесвіт бачив. Проте зорі здавалися такими крихітними порівняно з Всесвітом — срібними крапочками, які своїм мерехтінням виказували тривогу, неспокій творця. Космічний скульптор відчував, що має повернути свої очі до світу, але жахався того, що вони побачать. Саме тому велич космосу й дрібні зорі збалансовують його бажання та страх і водночас від чогось застерігають.

— Поглянь, зорі розташовуються одна за одною, мов точки в одній лінії. Все це розмаїття складних, комплексних структур цивілізацій у Всесвіті, розвиток та існування яких є хаотичними й залежать від випадкових чинників, нівелюється величезною відстанню, що розділяє нас із ними. Вони мають

вигляд точок — значень, якими легко маніпулювати завдяки методам математичного аналізу.

— Але, професоре Є, висловлена вами думка не має практичної цінності: у межах космічної соціології неможливо проводити дослідження й експерименти.

— Це лише свідчить, що ваші дослідження будуть суто теоретичними, й ні про що інше. Так само, як і в Евклідовій геометрії, висуваєте кілька самоочевидних аксіом, а вже базуючись на них, будujete всю теоретичну наукову систему.

— Професоре Є... Усе це просто чудово, але які аксіоми здатна запропонувати космічна соціологія?

— По-перше, кожна цивілізація прагне виживання. По-друге, цивілізації мають здатність до зростання й експансії, проте загальна кількість матерії у Всесвіті залишається незмінною.

Бура мураха не далеко проповзла вгору, поки виявила, що й над нею також є ціла низка западин, цього разу дуже складна, заплутана. Справжні лабіринти. Мураха, чутлива до форм і структур навколишнього світу, непогано давала цьому раду в повсякденному житті, проте її здатність тримати образи у пам'яті була надто обмежена через слабкий розвиток нервової системи, тож вона раз-по-раз забувала бачене раніше. Вона не могла жалкувати за забутою цифрою «9», бо забуття — неодмінна умова її існування. Мурасі небагато потрібно запам'ятовувати назавжди. І все це закодоване у генах, у тій частині пам'яті, яка відповідає за інстинкти.

Тож, звільнивши пам'ять від надлишків інформації, мураха ввійшла в лабіринт. Після серії звивистих поворотів вона отримала у своїй просто влаштованій уяві вигляд цього

лабіринту: «墓» — mù, китайський ієрогліф «могила». Позначки вище мали куди простіший вигляд, проте, щоб їх опанувати, мураха мала знову звільнитися від зайвого знання. Тож вона забула «墓». Наступним виявився чудовий лабіринт із самих ліній, який так нагадував черевце мертвого цвіркуна, знайденого мурахою нещодавно. Його вигляд був простим і витонченим: «之» — zhī, присвійна частка. Ще вище на мураху чекали два інші варіанти лабіринтів. Перший мав дві ямки, подібні до крапель, і знову черевце: «冬» — dōng, китайський ієрогліф «зима». Другий був поділений на дві частини й мав вигляд: «杨» — yáng, що китайською означає «тополя». Саме цю форму й запам'ятала мураха з усієї подорожі. Інші цікаві фігури, які зустрічалися раніше, геть забулися, стерлися з пам'яті.

— Професоре Є, з точки зору соціології як науки ці дві аксіоми цілком слушні й доречні... Але ви так швидко їх виголосили, ніби підготувалися заздалегідь, — з подивом промовив Ло Цзі.

— Я розмірковувала над цим більшу частину свого життя. Проте вперше ділюся з кимось своїми думками. І справді не знаю, навіщо це роблю... І ще одне: для розвитку космічної соціології як науки вам потрібно вивести з цих аксіом два наступні важливі визначення: ланцюги підозр і технологічні вибухи.

— Ви можете пояснити мені ці незвичні терміни?

Є Веньцзе швидко глянула на годинник:

— Не маю більше часу. Та й ти достатньо розумний, щоб самотужки пояснити ці визначення. Тож почни з двох

проголошених аксіом і здобудеш славу Евкліда космічної соціології.

— Який з мене Евклід? Але я запам'ятав ваші слова і спробую зробити все, що від мене залежить. Якщо знадобиться допомога, звернуся до вас.

— Побоююсь, що такої нагоди може більше й не трапитися... Але ти можеш і просто забути все, про що ми говорили. У будь-якому разі я виконала свій обов'язок. Що ж, Сяо Ло, мені час іти.

— Бережіть себе, професоре Є.

Є Веньцзе зникла у сутінках, попрямувала на зібрання своїх прибічників.

Бура мураха й далі сходила вгору каменем, аж поки не досягла круглої заглибини, де під слизькою поверхнею ховалося складне зображення. Примітивна нервова система не давала мурасі змоги опанувати аж такий складний об'єкт, проте вона могла відчутти його форму. Відчуття прекрасного виявилось таким само всеосяжним, як це було з формою «9». Неможливо уявити, що мураха змогла розпізнати частину зображення — очі. Відчуття чийхось очей завжди викликало в неї неспокій, бо очі різних істот означають здебільшого небезпеку. Проте цього разу все було інакше — відчуття занепокоєння не з'явилося. В очах не було життя... Мураха цілком забула про того, кого звали Ло Цзі, хоча він і досі був близько. Вона завмерла перед неживими очима. Аж ось гігант видав звук, який вивів комаху із заціпеніння. Мураха вилізла з круглої ямки й попрямувала до вершечка. Вона не мала страху висоти, не боялася впасти додолу. Її багато разів зносило вітром

і зі значно вищих шпилів, та це не завдавало жодної шкоди. А без страху висоти не можна відчувати захвату височінню.

Біля підніжжя плити павук, якого Ло Цзі змів букетом, узявся старанно відбудовувати павутиння. Приклеївши один кінець прозорої нитки до каменю, розгойдуючись, мов маятник, спустився нею до землі. Повторити ще тричі — й основа для павутиння готова. Можна десять тисяч разів зруйнувати його тенета, й він десять тисяч разів старанно все відтворить. Без роздратування, відчаю, захоплення своєю справою, як це й відбувалося сотні мільйонів років до того.

Ло Цзі постояв ще якийсь час, але згодом і він пішов геть. Коли вібрації землі припинилися, бура мураха спустилася додолу іншим боком плити, поспішаючи назад до мурашника, щоб повідомити про місцезнаходження мертвого цвіркуна. Зорі вже густо висіялися в небі. Біля підніжжя моноліту бура мураха й павук знову відчували присутність одне одного, але спілкування так і не відбулося.

Ані бура мураха, ані павук не знали, що вони разом із далеким світом, який уважно прислухається до всього, виявилися єдиними свідками народження аксіом нової науки — космічної соціології.

Раніше, пізньої ночі, Майк Еванс стояв на носі «Судного дня», який під світлом зір ковзав водами Тихого океану, що видавалися гігантським відрізом чорного сатину. Еванс полюбляв розмовляти з цим віддаленим світом саме вночі, на тлі зоряного неба, розлитого чорнила над безоднею океану, бо

рядки інформації від софона, що з'являлися на сітківці ока, мали особливо мальовничий вигляд.

Це наша двадцять друга розмова в режимі реального часу. Ми зіткнулися з деякими труднощами у спілкуванні.

— Так, Господи. Я дізнався, що значної частини довідкової інформації про людство, яку ми вам надіслали, ви зовсім не розумієте.

Саме так. Ви чітко й докладно пояснили окремі складові, але вибудувати з них розуміння загальної картини людської цивілізації нам не до снаги. Скидається на те, що ваш світ влаштований складніше за наш і ми щось пропускаємо.

— Лише щось одне?

Так. Інколи нам здається, що ви маєте дещо недосяжне для нашого розуміння. Інколи — що вам чогось бракує.

— Про що йдеться?

Ми уважно вивчили надану інформацію і дійшли висновку, що ключем до розв'язання проблеми непорозуміння є пари синонімів.

— Синонімів?

Перша людська мова, яку ми від вас отримали, — китайська — містить чимало повних і неповних синонімів. Так, багато різних слів описують по суті одні й ті самі явища або речі: «холодний» і «прохолодний», «важкий» і «важкелецький», «довгий» і «далекий».

— А яка пара синонімів створює перешкоди для розуміння людства?

«Думати» й «говорити». Ми нещодавно з'ясували, що це не синоніми.

— Так і є. Це зовсім не синоніми.

Але в нашому розумінні вони мають ними бути. «Думати» — тобто вести розумову діяльність за допомогою відповідного органу — мозку. «Говорити» — тобто передавати зміст мислення співрозмовникові. У вашому світі це відбувається за допомогою модуляції вібрацій повітря, спричинених голосовими зв'язками. Ці два визначення правильні?

— Саме так. Але чи водночас це не доказ того, що два дані визначення не синонімічні?

У нашому розумінні вони саме такі.

— Я можу трохи поміркувати про це?

Дуже добре. Нам усім слід обміркувати почуте.

Еванс кілька хвилин замислено вдивлявся у хвилі, що накочувалися на корабель у місячному світлі.

— Господи, який вигляд має ваш орган спілкування?

Ми не маємо окремого органа для цього. Наш мозок має здатність демонструвати думки навколишньому світові, що і є для нас комунікацією.

— Демонструвати думки? Як це можливо?

Наш мозок здатен випромінювати електромагнітні хвилі різної довжини, включно з діапазоном видимого для нас світла, що може формуватися у зображення відповідного змісту навіть на значній відстані.

— Тобто для вас мислення і є спілкуванням?

Саме тому вони синоніми.

— О... У нас це не так влаштовано. Але у будь-якому разі цей факт не повинен створювати значних перешкод у розумінні отриманих вами документів.

Так, ми не вбачаємо значної різниці у процесах мислення та спілкування. Ми обоє маємо мозок, який продукує думки за допомогою величезної кількості нейронів. Єдина відмінність полягає у тому, що імпульси нашого мозку сильніші за ваші й можуть передаватися безпосередньо співрозмовникові, тож не потрібен окремий орган для спілкування. Це єдина відмінність між нами.

— Ні, мені здається, що ви не помічаєте головної відмінності між нами. Господи, дайте мені можливість обміркувати це.

Дуже добре.

Еванс залишив ніс корабля і почав походжати палубою. За фальшбортом розміряно накочувалися хвилі нічного Тихого океану. Чоловік уявив океан довкола як мозок, що продукує думки.

— Господи, я хочу розповісти маленьку історію. Аби зрозуміти, про що йдеться, скажіть, чи знайомі вам такі поняття: вовк, дитина, бабуся, хатина в лісі?

Усі поняття цілком зрозумілі, крім бабусі. Мені відомо, що це кривий родич і зазвичай жінка похилого віку. Але ступінь спорідненості вимагає додаткового пояснення.

— Господи, це не важливо. Вам тільки необхідно зрозуміти, що вона дуже близька з дитиною й одна з небагатьох осіб, яким дитина беззастережно довіряє. Зрозуміло.

— Я навіть трохи спрощу історію: бабуся мала вийти з хатини, щоб піти кудись у справах. Тож вона залишила дітей удома й звеліла не відчиняти двері нікому. Дорогою бабусю перестрів вовк, який її з'їв і вбрався в її одяг. Він пішов до хатини, постукав у двері й промовив: «Це я, ваша бабуся. Я

повернулася, відчиняйте». Діти крізь щілину у дверях побачили, що прийшла начебто бабуса, й відчинили. Вовк вдерся до хатини та з'їв дітей. Господи, вам зрозуміла ця історія?

Взагалі ні.

— Тоді, напевно, мій здогад правильний.

Перш за все, вовк від початку хотів потрапити до хатинки, щоб з'їсти дітей, чи не так?

— Саме так.

Він говорив із дітьми, чи не так?

— Так і є.

Це не зрозуміло. Щоб досягти своєї мети, він мав уникати спілкування з дітьми.

— Чому?

Хіба це не очевидно? Якщо він почне спілкуватися з ними, діти знатимуть, що вовк збирається проникнути до хатини та з'їсти їх. Тож вони нізащо не відчинять двері вовкові.

Еванс (по тривалій мовчанці):

— Я розумію, Господи, я розумію.

Що ти розумієш? Чи не є очевидним усе, що я сказав?

— Ваш процес мислення повністю відкритий зовнішньому світові. Ви не можете ховатися.

Думки можна приховати? Твоя ідея надто фантастична.

— Я маю на увазі, що ваші думки і пам'ять абсолютно транспарентні для зовнішнього світу, як-от книга, виставлена на публічний огляд, демонстрація фільму на площі чи риба у прозорому акваріумі. Повністю відкриті. Зчитувані з першого

погляду. О, деякі терміни, використані мною, можуть виявитися...

Я розумію сказане. Але хіба в цьому є щось незвичайне?

Еванс знову трохи помовчав.

— Отже... Господи, коли ви щось обговорюєте будь із ким вічна-віч, усе, що ви говорите, є правдою, ви не можете схитрувати, надурити когось. Ви не можете під час спілкування реалізувати певну далекосяжну стратегію.

І не лише віч-на-віч. Ми здатні спілкуватися й на значній відстані. До речі, «хитрість» і «брехня» також належать до категорії термінів, які важко збагнути.

— І який вигляд має суспільство, де думки повністю відкриті для всіх? Яка культура може виникнути в таких умовах? Яка політика? Жодних інтриг і облуд.

Що таке «інтрига» й «облуда»?

Еванс промовчав.

Комунікативні органи людини є ніщо інше, як еволюційний недолік, неминуча компенсація неспроможності вашого мозку до генерування мисленнєвих імпульсів значної потужності. Це одна з біологічних слабкостей вашої раси, адже очевидно, що можливість безпосередньо візуалізувати думки — розвиненіша й ефективніша форма спілкування.

— Недолік? Слабкість? Аж ніяк, Господи, ви помиляєтеся. Цього разу ви абсолютно неправі.

Невже? Я зараз також обміркую почуте. Шкода, що ти не можеш бачити моїх думок.

Тепер пауза тривала довше, текст на сітківці ока не з'являвся близько двадцяти хвилин. Еванс устиг пройти від носа корабля

аж до корми, спостерігаючи, як зграйка риб час від часу вискакує з води, залишаючи по собі сріблясту дугу, що виблискує в зоряному світлі. Кілька років тому він вивчав наслідки вилову риби в прибережних водах, перебуваючи на риболовецьких суднах у Південнокитайському морі. Рибалки це видовище називали «парадом воїнів дракона». Він же зараз подумав, що це більше нагадує проекцію тексту на поверхні океану. Цієї миті рядок тексту з'явився і в нього перед очима.

Ти маєш рацію. Зараз, перечитавши деякі матеріали, я починаю краще розуміти викладене.

— Господи, у вас попереду довгий шлях, перш ніж ви матимете справжню здатність розуміти людське буття. Я навіть вважаю, що ви так і не опануєте цю науку до кінця.

Так, це дуже складно. Тепер я розумію, чому цей бік вашого життя досі був прихований від мене. Ти правий.

— Господи, ми вам потрібні.

Ви мене лякаєте.

Розмова перервалася. Так востаннє Еванс отримав повідомлення з Трисолярису. Він стояв на кормі «Судного дня», спостерігаючи, як білосніжне громаддя корабля, мов час, невпинний у своєму плині, торує шлях крізь нічний туман.

Рік 3-й Епохи кризи

*Трисоляріанський флот перебудує на відстані 4,21
світлового року від Сонячної системи*

«Чому він аж такий ветхий з вигляду?»

Саме ця найперша думка спала у Юе, коли він побачив величезний корпус корабля на ім'я «唐»[1] — «Тан» у мерехтливих спалахах електродугового зварювання. Насправді він добре знав, що цей оптичний ефект виникає через використання найсучаснішого способу зварювання в захисній газо-рідинній атмосфері. Після цього на плитах корпусу авіаносця з найміцнішої марганцевої сталі залишається безліч дрібних плямок. У Юе намагався уявити, яке враження справлятиме цей здоровань, коли на корпус «Тана» шар за шаром нанесуть захисну сіру полуду, й не міг.

Щойно завершилися четверті за ліком навчання ударного авіаносного з'єднання «Тана» у прибережних водах. Упродовж двох місяців навчань у Юе і Чжан Бейхай, який зараз стояв у нього за спиною, грали незвичні їм ролі. Похідний стрій з есмінців, підводних човнів, допоміжних кораблів ішов під прапором командира з'єднання, проте флагманський корабель «Тан» ще стояв на стапелях у доці. Його місце займав учбовий корабель «郑和»[2] — «Чжен Хе», та іноді воно взагалі залишалось порожнім. Два місяці у Юе очужіло вдивлявся у порожнє флагманське місце в строю: там бурлили сліди кильватерів інших кораблів, і це цілком відповідало його настроєві. «Чи буде насправді заповнена ця порожнина?» — не раз запитував він у себе.

Та ось тепер, споглядаючи незавершений «Тан», він бачив не лише його ветху оболонку, він бачив і негаразди, і злигодні, що їх приносить із собою похилий вік: сам «Тан» — мов гігантська стара покинута фортеця; корпус корабля — величні високі кам'яні мури; цятки від зварювання — в'юнкі рослини, що

обплітають стіни фортеці... Немов це й не будівництво, а розкопки археологів.

Наляканий перспективою таких нескінченних думок, У Юе повернувся до Чжан Бейхая, який і досі стояв у нього за спиною.

— Як почувається твій батько? — спитав він.

— Краще не стає. Насилу тримається, — відповів Бейхай, ледь похитавши головою.

— Напиши рапорт про відпустку.

— Я вже був у нього, коли його вперше шпиталізували. За потреби ми повернемося до цієї розмови.

Знову запала тиша. І так було щоразу, коли ці двоє починали говорити про особисте. Звичайно, по службі спілкувалися куди жвавіше, та все одно відчувалися якісь перепони на шляху до повної відкритості.

— Бейхаю, той обсяг роботи, який чекає на нас у майбутньому, не можна порівняти з сьогоднішнім. Якщо нас призначили на ці посади, мусимо налагоджувати контакт.

— Ми чудово комунікували в минулому. Якщо командування призначило нас обох на «Тан», вочевидь причиною стала і наша вдала співпраця на «长安»[3] — «Чан'ані».

Промовивши це, Бейхай посміхнувся, а потім розсміявся тим своїм сміхом, який до кінця так і не вдавалося зрозуміти У Юе. Проте він міг заприсягтися, що сміх підлеглого щирий, від серця, хоча неможливо збагнути, що в кого на серці, тож не варто й намагатися, бо всі зусилля марні. Та й успішна співпраця не потребує цілковитого розуміння. Хоча самому Бейхаю У Юе здавався розгорнутою книгою; він славився своїм

умінням легко «читати» найдрібніші думки та потаємні бажання всіх: від матроса до капітана. Він був майже ідеальним втіленням комісара з політичних питань: відвертим у судженнях, прискіпливим у деталях; його коментарі й підказки не залишали сумнівів щодо правильності прийнятих рішень. Проте його внутрішній світ завжди залишався для У Юе бездонною сірою прірвою. Він постійно давав невербальні підказки: «Роби саме так. Це найліпший або найправильніший спосіб, але це не те, що я особисто вважаю правильним». Подібне відчуття, спочатку невиразне, а потім дедалі відчутніше, постійно спонукало до правильного вибору. Все, що Чжан Бейхай робив чи радив, було правильним або найдоречнішим. Однак У Юе й гадки не мав, як же насправді Бейхай до всього цього ставиться.

У Юе мав чітке кредо: командування військовим кораблем — важка справа, пов'язана з реальною небезпекою, і вищі офіцери мають повністю розуміти хід думок один одного. Через це в У Юе виникали значні проблеми: спочатку він думав, що Бейхай тримає камінь за пазухою та очікує на бодай найменшу його помилку. Він ображався: чи був хтось відвертішим і щирішим за нього на непростій посаді командира есмінця? Чим він заслужив на таку недовіру?

Поки батько Бейхая був їхнім безпосереднім командиром, У Юе говорив із ним про складнощі співпраці з його сином, уже на той час комісаром: «Якщо питань до виконання службових обов'язків немає, то чи не байдуже, про що він думає? — тихо запитав той. А потім додав, можливо, мимоволі: — Щоправда, я теж не знаю, про що».

— Підійдімо якомога ближче, — сказав Бейхай, вказуючи на «Тан», уквітчаний спалахами зварювання. Цієї миті задзеленчали їхні телефони — у повідомленнях вимагали негайно повернутися до авто. Значить, трапилося щось надзвичайне, адже машина була обладнана захищеним каналом зв'язку. У Юе відчинив дверцята й підняв слухавку. Телефонував офіцер зі Штабу авіаносного з'єднання.

— Капітане У, від Командування Військово-морського флоту надійшов терміновий наказ для вас і комісара Чжана: ви вдвох маєте з'явитися до Генерального штабу для пояснень із певних питань.

— До Генерального штабу? А як же п'ята сесія навчань? Половина кораблів з'єднання вже в морі, інші виходять завтра.

— Щодо цього не маю інструкцій. Наказ дуже чіткий. Ознайомитися з деталями ви зможете по поверненні у Штаб з'єднання.

Командир і комісар ще не спущеного на воду авіаносця «Тан» одночасно глянули на корабель. Це був один із рідкісних моментів, коли їхні думки збіглися: скидалося на те, що місце в морі так і залишиться порожнім.

Форт-Грилі. Аляска

Кілька оленів, які підтюпцем перетинали засніжену рівнину, нашорошили вуха, відчувши вібрацію землі, вкритої грубою сніговою ковдрою. Просто перед ними розчахнулася замаскована біла півсфера. Вона була тут і раніше — схожа на гігантське яйце, наполовину вкопане у землю й припорошене снігом. Олені завжди відчували, що воно не належить цьому

вистудженому світові. З потрісканого яйця вирвалися стовпи густого диму й шаленого полум'я, а за ними з гучним ревінням на світ Божий вилетів циліндр. Він торував собі шлях із підземелля, стрімко набирав швидкість, вивергаючи вогонь із днища, і збурене повітря підхоплювало з собою у височінь найближчі кучугури, які опадали вже дощем. Коли циліндр злетів на достатню висоту, припинилися вибухи й спалахи, що так налякали оленів, знову запала тиша. Циліндр розтанув у небі, тільки залишив по собі довгий білястий слід, мовби вкрита снігом земля внизу була змотаним клубком пряжі, й невидима гігантська рука сукала з нього нитку вглиб космосу.

— От дідько! Ще кілька секунд, і я встиг би скасувати запуск!
— офіцер Редер у моніторній залі НПРО, Командному центрі Системи національної протиракетної оборони США, пожбурих мишу. Він був далеко — на глибині 300 метрів під горою Шаєнн у Колорадо-Спрінгз.

— Я подумав, що це фальшива тривога, коли спрацювала система попередження, — похитав головою відповідальний за спостереження орбіти офіцер Джонс.

— Якою ж тоді була ціль атаки? — поцікавився генерал Фіцрой, новопризначенець. Управління НПРО становило лише частину його обов'язків, і в цих питаннях він ще мало тямив. Генерал кинув погляд на скляну стіну з моніторів, намагаючись за інтуїцією відшукати там звичний графічний інтерфейс, подібний до того, що був у нього перед очима в центрі управління польотами НАСА: червоні лінії ліниво зміїлися розгорнутою двомірною картою Землі. І хоча врешті-решт лінії формували синусоїди, людина з вулиці могла подумати, що

звідти ніби щось вистрілює у космос. Проте ніякого графічного інтерфейса тут не було: криві на кожному з екранів перепліталися без жодної логіки, мов абстрактний малюнок. Що вже й казати про екрани з рядками чисел, які прокручувалися з шаленою швидкістю. Здавалося, ті шифри могли розуміти лише чергові офіцери НПРО, які зовсім не виказували поваги до його чину.

— Генерале, ви пам'ятаєте, як минулого року астронавти замінювали покриття віддзеркалення багатофункціонального модулю МКС? Вони впустили тоді замінену стару плівку, і під дією сонячного вітру вона розгорнулася знову.

— Але... ця інформація мала бути включена до бази даних щодо цілі.

— Так. Вона тут є, — Редер розгорнув сторінку за допомогою миші. Під блоками складного тексту, масивів даних і незрозумілих форм містилася неоковирна фотографія на чорному тлі, зроблена, швидше за все, наземним телескопом. Деталі розгледіти не вдавалося через високу здатність сріблясто-білої поверхні об'єкта до відбиття світла.

— Майоре, якщо ви мали цю інформацію, чому не скасували запуску?

— Пошуковий модуль системи в автоматичному режимі звіряє вказівки щодо цілі з наявною базою космічних об'єктів. Швидкість реакції людини надто повільна, щоб вчасно прийняти рішення. Але старий масив даних ще не переведений із попереднього формату файлів у новий, тож пошуковий модуль системи не має з чим звірятися, — відповів Редер з образою в голосі. У його словах відчувався докір: я за

секунду замінив собою суперкомп'ютер НПРО, вивівши на монітор інформацію про об'єкт, а тепер маю терпіти ще й це прискіпування.

— Генерале, наказ про перенесення зони відповідальності НПРО надійшов у космічний простір до впровадження змін і налагоджування програмного забезпечення, тож система стала на бойове чергування без доопрацювання, — сказав черговий офіцер.

Фіцрой промовчав. Зайва балаканина у приміщенні Центру управління лише дратувала його. Перед ним розгорнулася перша планетарна система захисту всього людства, проте це була лише стара система НПРО, просто спрямована із Землі в космос із різних точок, розкиданих континентами.

— Я гадаю, ми повинні закарбувати цей історичний момент для нащадків, — несподівано схопився Джонс. — Це перший випадок, коли людство завдало удару спільному ворогові!

— Проносити камери всередину суворо заборонено, — холодно відповів Редер.

— Капітане, про що ви говорите? — Фіцрой несподівано розлютився не на жарт. — Система не розпізнала дану ціль як ворожу. Який це «перший удар по ворогові»?

— Ракети-перехоплювачі оснащені ядерними боєголовками, — вимовив хтось після незручної паузи.

— Так, 1,5 мегатонни в тротиловому еквіваленті, то й що?

— Зовні майже темно. Враховуючи місцеположення цілі, ми можемо побачити спалах!

— Ви це можете побачити й на моніторі.

— Ззовні картина буде значно цікавіша, — сказав Редер.

— Я... Моя зміна на чергуванні скінчилася, генерале, — нервово тупцюючи, мовив Джонс.

— Моя теж, — додав Редер. Насправді це було лише виявом пошани з їхнього боку. Фіцрой обіймав посаду Старшого координатора Ради оборони Землі, не займав посади в НОРАД і НПРО та не мав там повноважень.

Фіцрой махнув рукою:

— Я не ваш командир. Робіть, що вважаєте за потрібне. Тільки нагадую: нам, можливо, доведеться ще довго працювати пліч-о-пліч.

Джонс із Редером щодуху наввипередки рвонули назовні. Пройшли крізь десятитонні двері протирадіаційного захисту й видерлися на вершину гори Шаенн. Над ними ясніло вечірнє небо, проте ніякого ядерного вибуху в космосі вони не побачили.

— Він має бути он там, — Джонс вказав пальцем.

— Можливо, ми запізналися, — відповів Редер. Саркастично посміхнувся й запитав: — Вони справді вважають, що софон знову розгорнеться у вимірах із малим числом?

— Не думаю, що він дасть нам другий шанс. Він наділений інтелектом, — відповів Джонс.

— Усі погляди НПРО прикуті до космосу. Хіба не лишилося жодних загроз на Землі, від яких потрібно захищатися? Навіть якщо всі країни-спонсори тероризму перетворяться на агнів, ОЗТ нікуди не зникла. — Редер пирхнув. — Ці військові експерти у РОЗ тільки й мріють отримати якнайшвидші результати, байдуже, які. Фіцрой — один із них. Тепер вони можуть голосно стверджувати, що перший рубіж Системи

оборони Землі збудовано, хоча у технічному плані майже ніяких змін не впроваджено. Єдиною метою системи на сьогодні є запобігання її розгортанню у вимірах макросвіту на навколоземній орбіті. А технологія — ще простіша за ті, що застосовуються для перехоплення власних ракет. Адже якщо вона все-таки з'явиться, то площа, по якій можна буде завдавати удару, — величезна... Капітане, я насправді запросив тебе піднятися сюди, щоб сказати ось що: чому ти поводишся, мов мала дитина з цим фотографуванням першого удару по ворогові? Навіщо третируєш генерала, га? Хіба не бачиш, що то за один, який він зашорений?

— Але хіба це для нього не комплімент?

— Він один із найкращих піарників у армії. І ти гадаєш, що на прес-конференції він заявить, буцімто першим ударом по ворогові був запуск ракети через помилку й недосконалість системи? Вони з колегами оголосять це вдалим тренуванням з відсічі реальній загрозі. Ось побачиш, — із цими словами Редер влігся на землю, широко розкинув руки, та почав із сумом роздивлятися зорі, що засвітилися в нічному небі. — Ти знаєш, Джонсе, якщо софон і справді знову розгорнеться, це буде вельми люб'язно з її боку. Дати такий шанс її знищити!

— І яка з цього буде користь? Уже відомо, що їх бозна-скільки летить до Сонячної системи, а скільки вже тут... І чому ти називаєш софон «вона», а не «він» чи «воно»?

Обернене до неба обличчя Редера набуло мрійливого виразу:

— Учора китайський полковник, який щойно прибув до центру, сказав: вони називають софон ім'ям японської жінки — Томоко[4].

Напередодні Чжан Юаньчао заповнив усі папери для виходу на пенсію і залишив хімічний завод, де працював понад сорок років. Його сусід, старий Ян, сказав що 60 і 16 — найкращий вік у житті: повсякденний тягар, який несуть 40-50-річні, вже минув, а хвороби і стареча немічність 70-80-річних ще далеко. Саме час насолоджуватися повнотою життя. Син і невістка Чжана мали стабільну роботу. Хоча син одружився пізенько, чекати на онука залишилося вже недовго. Чжан з дружиною не могли собі дозволити жити тут, проте їхній старий будинок знесли, а на отриману компенсацію вони рік тому придбали собі квартиру... Коли Чжан обмірковував усе це, життя здавалася чудовим. Проте, споглядаючи з вікон свого восьмого поверху місто під ясным небом, він не відчував радості в серці. Яке вже там друге безтурботне дитинство? Він мусив визнати, що в питаннях суспільної політики й державних взаємовідносин старий Ян таки мав рацію.

Сусід Ян Цзіньвень був шкільним учителем середніх класів на пенсії. Він частенько давав життєві поради Чжану, й остання з них така: для щастя у своєму поважному віці ти маєш постійно навчатися чогось нового. «От візьми хоча б інтернет: найменша дитина вже легко баражує його безмежними просторами. А ти не здатен відкрити браузер», — говорив Ян. Він навіть окреслив головну проблему Чжана, його недолік: той зовсім не цікавився нічим, що відбувалося довкола, жодними подіями, значущими для нього чи для людства загалом. Ян казав: «Твоя дружина може виплакати, хоча б дивлячись оті нескінченні дурнуваті телевізійні мильні опери. А ти ж навіть

ящика не дивишся. Взагалі не цікавишся ні національними питаннями, ані загальносвітовими проблемами. А це — важлива частина життя».

Чжан жив у Пекіні, але нічим не нагадував столичного мешканця. Будь-який таксист мав власну точку зору на події в країні та світі, а Чжан якщо й знав, хто зараз обіймає пост Глави держави, то назвати ім'я Прем'єра для нього було вже складним завданням. Насправді старий навіть пишався своєю відчуженістю. Він — простий громадянин, прожив своє життя тихо, сумирно, без значних потрясінь, то чого б мав перейматися всіма тими проблемами, які взагалі його не стосуються? Ці проблеми аж ніяк не впливають на його щоденне життя, тож навіщо йому цей клопіт? Он старий Ян усе печеться про національні інтереси, кожного Божого дня переглядає випуски новин, влаштовує суперечки в інтернеті на тему: «Як міжнародні тенденції нерозповсюдження ядерної зброї впливають на національну економічну політику», аж поки обличчя не побуряковіє. І що? Пенсію уряд йому хоч на півкопійки підвищив?

Але Ян постійно брав на глум такий спосіб мислення: «Ти смішний, бо думаєш, що ці питання тебе не обходять. Гадаєш, це не має жодного значення особисто для тебе? А я кажу тобі, старий Чжане, що кожна значна національна чи міжнародна проблема, кожне суттєве рішення нашої влади та кожна резолюція ООН так чи інакше, прямо чи опосередковано пов'язані з твоїм життям. Ти думаєш, що вторгнення США до Венесуели аж ніяк тебе не стосується? А я стверджую, що це матиме довготривалий вплив на твою пенсію, і це виявиться

куди більшим за твої півкопійки». Раніше Чжан лише сміявся з такого просторікування, але тепер зрозумів, що старий Ян таки мав рацію.

Задзеленчав дзвоник на дверях, Чжан їх відчинив і побачив старого товариша Яна. Той мав такий вигляд, ніби щойно повернувся з вулиці, проте був сповнений енергії. Чжан вступився у нього, мов людина, яка довго блукала пустелею, перш ніж зіткнулася з випадковим мандрівником, і нізащо не хоче відпускати його.

— Я шукав тебе, де ти подівся?

— Ходив зранку на ринок, бачив і твою дружину. Вона робила закупи в продуктових рядах.

— Чому наш будинок такий порожній? Тут як у мавзолеї...

— То сьогодні ж не вихідний день. Всі у справах пішли, — Ян засміявся. — Твій перший день на пенсії. Те, що ти відчуваєш, — нормально. Дякувати Богу, ти не був керівником, бо їм ще складніше адаптуватися. А ти скоро звикнеш. Ну ж бо, ходімо до Центру нашої громади, знайдемо тобі заняття до вподоби.

— Та ні, це не через пенсію. Це через... ну, як ото правильно пояснити — ситуацію в країні, ба радше у світі.

Ян тицьнув у нього пальцем і засміявся:

— Ситуація у світі? Ха-ха-ха, ніколи не подумав би, що почую це з твоїх вуст...

— Ніде правди діти, все так, раніше мені було байдуже до всього цього. Проте справи набули такого масштабу! Я раніше й подумати не міг, що воно може зайти так далеко!

— О, старий Чжане, хоч як прикро це казати, але і я пристав до твоїх життєвих правил. Я тепер також не переймаюся через

усі ті глобальні питання. Повіриш чи ні, але я вже тижнів зо два навіть новин не дивився. Я слідкував за всіма новинами, тому що це були суто людські питання, і ми мали вплив на хід подій. Проте щодо цього ми безсилі. Чого ж тоді хвилюватися?

— Але ж не можна просто не зважати. Через 400 років людство зникне!

— О, та ми з тобою згинемо за 40 років.

— А наші нащадки? Як щодо них?

— Мене це не так бентежить, як тебе. Мій син живе в Америці, він одружений, але дітей не хоче. А твій рід проіснує ще з десять поколінь. Тобі цього не досить? Ліпше впокоритися.

Чжан якусь мить дивився на старого друга, потім глянув на годинник і ввімкнув канал новин. Ішов денний випуск:

Інформаційна агенція «Асошіейтед прес» повідомляє, що 29 числа цього місяця, о 18:30 за Північноамериканським східним часом у НПРО провели вдале випробування зі знищення розгорнутого у вимірах макросвіту софона на навколоземній орбіті. За ціль слугувала частина плівки віддзеркалення, загубленої під час робіт на МКС у жовтні минулого року. Прес-секретар РОЗ повідомив, що ракета-перехоплювач із ядерної боеголовкою успішно впоралася із завданням і знищила ціль. Площа цілі становила 3 000 м². Отже, це свідчить, що задовго до того, як софон устигне розгорнутися у тривимірному просторі з площею, достатньою для віддзеркалення сонячного світла в обсязі, загрозливому для людських об'єктів на поверхні Землі, система НПРО його знищить...

— Яка нісенітниця, софон ніколи вже не розгорнеться у наших вимірах, — мовив Ян, намагаючись вихопити пульт із

рук Чжана. — Перемкнімо на спортивний канал, може, там повторюють півфінал європейського кубка. Вчора я задрімав на софі, коли дивився...

— Удома подивишся, — відповів Чжан, не випускаючи пульт із рук і далі слухаючи випуск новин:

За інформацією, отриманою від лікаря 301-го військового шпиталю міста Пекіна, де проходив курс лікування Цзя Вейбінь, причиною його смерті став гемобластоз або, інакше кажучи, лейкемія. Безпосередньо до смерті призвели значний крововилив та відмова всіх органів на пізній стадії захворювання. Жодних незвичайних чинників та незрозумілих причин виявлено не було. Цзя Вейбінь — відомий фахівець з питань надпровідності, який зробив значний внесок у дослідження та розробку надпровідних матеріалів, що зберігають свої властивості за кімнатних температур, — помер 10 числа цього місяця. Всі чутки, що професор Цзя помер через атаку софонів, безпідставні. Прес-секретар Міністерства охорони здоров'я також повідомив: інші смертельні випадки, що їх також пов'язують із дією софонів, спричинені або нещастям, або звичайним перебігом захворювання. Прокоментувати останні події репортер попросив відомого фізика Дін Ї.

Репортер: Як ви прокоментуєте паніку, що зчинилася через страх перед софонами?

Дін Ї: Паніку спричинює відсутність у населення базових знань із фізики. Представники влади та члени наукового співтовариства не раз і за кожної слушної нагоди пояснювали: софон — це лише елементарна частинка, яка, хоч і наділена

високим рівнем інтелекту, має обмежений потенціал впливу на макросвіт саме внаслідок своїх мікроскопічних розмірів. Найбільшими загрозами й проблемами, які софони можуть принести людству, є помилкові висновки та суперечності в наукових дослідженнях у царині фізики високих енергій, а також недоліки систем спостереження Землі, побудованих за принципом сплутаних квантових станів. Залишаючись у своєму первісному стані, тобто не змінюючи мікроскопічних розмірів, софон не здатен убити чи створити смертельну загрозу. Реальний вплив на об'єкти макросвіту софон може мати, лише розгорнувшись з 11-мірного простору в розмірності нашого макросвіту. Та навіть і розгорнутий софон не зможе завдати значної шкоди у макросвіті, позаяк його сила криється саме у розмірностях із великим числом. А тепер, коли людство збудувало систему оборони, будь-яке розгортання софона надасть нам чудову можливість для його знищення. З моєї точки зору основні мас-медіа мають ефективніше сприяти поширенню цієї інформації, аби уникнути розповсюдження серед громадськості панічних настроїв без жодного наукового підґрунтя.

Чжан почув, як хтось увійшов до вітальні, не постукавши і гукаючи: «Старий Чжане!» та «Пане Чжан!», і рушив туди. Він здогадався, хто то, ще раніше, щойно почув важкеленні кроки людини, яка підіймалася сходами. Мяо Фуцюань, ще один сусід зі сходового майданчика, зайшов до помешкання. Цей власник кількох вугільних шахт у провінції Шаньсі був на кілька років молодший за Чжана. Мяо Фуцюань володів великим будинком в іншому районі Пекіна, а в цій квартирі мешкала його пасія з

провінції Сичуань, не старша за його доньку. Попервах, коли Мяо тільки придбав тут помешкання, родини Чжана та Яна ставилися до нього не надто дружньо, бо з ним постійно виникали суперечки через речі, покинуті в коридорі загального користування. Але зрештою вони зрозуміли, що новий сусід, хоч і брутальний у спілкуванні — товариська й щира людина. Після того як управлінська компанія вирішила спір щодо приміщень загального користування, між трьома родинами встановилися приязніші стосунки. Хоча Мяо й стверджував, що відійшов від справ і залишив управління бізнесом синові, він досі був вельми зайнятою людиною. У квартирі з'являвся вряди-годи, й усіма трьома величезними кімнатами цілковито розпоряджалася коханка.

— Старий Мяо, Місяць уже знову змінився на молодик від часу твоєї останньої появи. Де ти цього разу схопив фортуна за хвіст, і на скільки вона тебе збагатила? — запитав Ян.

Мяо, перш ніж відповісти, взяв кухоль, наполовину наповнив його водою з диспенсера і жадібно випив:

— Були неприємності на шахті, й мені довелося їхати все залагоджувати... З грошима сутужно, навколо коїться таке, наче запроваджено військовий стан, уряд зі своїми дитячими підходами до вирішення проблем... Старий закон про видобувну діяльність і так не працював, а тепер взагалі незрозуміло, коли шахти зможуть стати до роботи...

— Гіркі жнива для всіх, — промовив старий Ян, не відриваючи очей від футболістів на екрані телевізора.

Чоловік лежав на ліжку ось уже кілька годин. Місяць ділився з ним світлом, що приникало до кімнати крізь напівпідвальне віконце, й холодні промені час від часу яскраво спалахували на підлозі. Через гру тіней усе навколо здавалося витесаним із сірого каменю, тому кімната нагадувала гробницю.

Ніхто не знав справжнього імені чоловіка, проте згодом він стане відомим як «Руйнівник II».

Протягом попередніх кількох годин Руйнівник II пригадував усе своє життя, щоб не забути нічого важливого. Упевнившись у відсутності прогалин у споминах, він напружив м'язи, неначе задерев'янілі, аби дістати з-під подушки пістолет, і повільно підніс цівку дула до голови. Цієї миті перед очима з'явилося повідомлення від софона.

Не роби цього, ти нам потрібен.

— Господи, це ти? Увесь минулий рік мені снилося, що я отримав від тебе послання, але це так і залишалося маренням. І от нещодавно навіть сні зникли, як я гадав — назавжди. Але ж ні.

Це не сон. Я з тобою спілкуюся в режимі реального часу.

Руйнівник стиха розсміявся:

— Ну от і добре. Усе скінчено. Там, напевне, снів немає.

Потребуєш доказів?

— Доказів того, що там не буває снів?

Доказів, що це насправді я.

— Ну то скажи мені, чого я не знаю.

Усі твої золоті рибки — мертві.

— Яке це має значення? Скоро ми зустрінемося десь, де немає темряви.

Тобі все ж таки варто поглянути. Цього ранку ти був засмучений і не дивлячись, відшпурнув недопалок, а він потрапив до акваріума. Нікотин із сигарети розчинився у воді, що призвело до загибелі рибок.

Руйнівник II розплющив очі, поклав пістолет і скотився з ліжка. Його вайлуватість і жалощі до себе враз зникли. Він увімкнув світло, підійшов до маленького столика, на якому стояв акваріум. П'ять золотих рибок-телескопів плавали догори білими черевцями в товаристві розмоклого недопалка.

Матимеш і другий доказ: Еванс надіслав тобі зашифрованого листа, але пароль доступу змінив. Він не встиг перед смертю повідомити новий пароль, тож лист так і залишився непрочитаним. Я тобі його скажу: «CAMEL», як і марка сигарет, якими ти отруїв золотих рибок.

Руйнівник II з хвилюванням дістав ноутбук і, поки чекав на завантаження системи, розплакався:

— Господи, Боже мій, це справді ти? Це ж ти? — схлипував він. Після завантаження ОС через спеціальний додаток, розроблений ОЗТ, він відкрив електронну пошту й дочекався появи віконця для введення пароля. Увів новий пароль, і на екрані відразу з'явився текст, але Руйнівник II навіть не збирався його читати. Він опустився навколішки, повторюючи: — Господи! Це насправді ти, Господи! — Трохи заспокоївшись, нарешті підняв догори заплакані очі й продовжив: — Нас не попереджали ні про напад на зібрання з Командувачем, ані про засідку в Панамському каналі. Чому ти полишив нас?

Ми вас боїмося.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ